

El paper actual de l'ANC a Catalunya

written by Jordi Serradell | 13 de setembre de 2021

Agradi més o agradi menys, s'ha de reconèixer que l'Assemblea Nacional Catalana és un dels principals visualitzadors de l'expansió de l'independentisme pel país. L'Assemblea és qui ha aconseguit que la Diada Nacional de Catalunya de l'11 de Setembre sigui realment una festa per la gent que viu a Catalunya (de petit recordo que només es manifestaven polítics i gent vinculada a la política, mentre que des de fa nou anys dona una excusa a la majoria de la població catalana per sortir al carrer i reunir-se amb altres éssers estimats o coneguts). I malgrat que hi vagin més o menys persones, des de fa temps crec que l'ANC ha aconseguit garantir que per l'11-S, al carrer hi surtin centenars de milers de persones i això, evolucioni com evolucioni la situació política a Catalunya, perdurarà per generacions mentre algú amb autoritat social com l'ANC cridi a sortir al carrer.

Tanmateix, aquesta no és la finalitat amb la qual va néixer l'Assemblea. L'Assemblea va néixer per aconseguir que Catalunya sigui un estat independent a través de la pressió social, tot i que avui dia no fa la sensació que cap partit polític senti que una manifestació de l'ANC o una declaració pública de la seva presidenta l'estigui pressionant a seguir endavant en l'alliberament del país.

Després de la presidència de Jordi Sánchez, vaig veure amb optimisme el relleu per Elisenda Paluzie, ja que ella i el seu equip que avui encara conformen una majoria del Secretariat Nacional de l'Assemblea Nacional de Catalunya venien amb un projecte, amb idees noves. Expandir els tentacles d'influència de l'independentisme en altres organitzacions socials de pressió, com són patronals, comitès de treball d'institucions públiques..., i malgrat que van aconseguir èxits sonats, com el

de la Cambra de Comerç de Barcelona i la majoria independentista en diversos comitès de treball de diverses institucions públiques, els partits avui en dia sembla que no se senten pressionats per l'ANC, que representa la majoria de la societat civil del país.

Així i tot, i perseguint de complir amb el nou full de ruta que l'Assemblea Nacional de Catalunya, es va posar per fer efectiva la independència, va apujar l'aposta i l'any 2019 va ser partícip de la idea de Jordi Graupera, la va estendre per uns cent vint municipis del país per celebrar el que després es coneixeria com les primàries republicanes (l'embrió del que avui és Primàries Catalunya). També, com diversos mitjans van revelar, l'Assemblea va fer una important contribució econòmica a Barcelona és Capital-Primàries per la campanya electoral que va ajudar a incrementar els considerables recursos que aquesta candidatura ja va aconseguir a través del finançament col·lectiu, a més de les importants apostes personals que els principals candidats independents havien fet en aquest projecte. Desafortunadament, i malgrat aconseguir una alcaldia, formar part de tres governs municipals i representació en vint-i-sis municipis, no es va aconseguir el principal objectiu, entrar a l'Ajuntament de Barcelona (una de les institucions més poderoses que té el país). Després d'això, l'Assemblea sembla haver renunciat a incrementar la seva influència política al país amb la finalitat de fer efectiu el mandat de l'1-0 i ara el seu paper social *de facto*, el que el gran públic porta un parell d'anys veient que fa l'ANC, és la d'organitzar l'11 de Setembre.

Aquest fet, per algú que vol la independència, és un crim. En un sistema polític tancat i de pràctiques poc transparents i ètiques com el que té Catalunya, on els drets electorals ho són tot per donar-te a conèixer i que només amb les xarxes socials no ho aconsegueixes prou per acabar a les institucions en nom del poble, disposar de capital social i recursos abundants i no fer-los servir tots per aconseguir les teves

finalitats si no per conformar-te amb un paper secundari, és terriblement incomprensible. Diverses organitzacions polítiques que avui representem la dissidència ho hem de construir quasi tot des de zero perquè sols, representant el que l'ANC d'acord amb el seu full de ruta hauria de representar, ens hem estavellat i no hem tingut prou força per donar-nos a conèixer al gran públic. I si hem d'esperar que alguna opció extraparlamentària creixi prou per tenir aquest paper, passaran generacions de catalans i catalanes i seguirem on som, o pitjor, com a nació. És més, pel que he après sent actiu políticament, ni ajuntant-nos totes aquestes organitzacions ho aconseguiríem perquè no arribem ni per separat ni units al que l'ANC té i s'ha llaurat des del 2012 malgrat compartir visió i objectiu. Donem per arrodonir la victòria independentista al 52% i poc més, aquesta és la realitat d'avui i no es pot amagar perquè tothom la veu.

Amb els ulls de l'ANC, la lliçó que jo trauria de les eleccions municipals del 2019 no és que va ser un error apostar per les primàries republicanes, si no que per accedir a l'Ajuntament de Barcelona hauria calgut anar amb tot, sense vergonyes ni neutralitats, anant de cara i apostant per uns. Assumint que si es veu falta de determinació política per part dels partits, que es barallen entre ells aparcant la llibertat i el progrés del país, tocarà prendre decisions i accions que implicaran mullar-se políticament i que això implicarà necessàriament que no caiguis bé a militants i simpatitzants de partits polítics. També dir que això a l'ANC no li hauria de preocupar gens, donat que la major part de les seves bases és independent com el 99% de la població catalana de partits polítics, ni tampoc que això inicialment pugui implicar baixes en l'organització perquè fins i tot sense cap militant ni simpatitzant de partits polítics "a les files", només Òmnium superarà en grandària l'ANC. El partit polític amb més militància seguirà estant a anys llum en massa social. L'únic que hauria de preocupar és tenir pla de país, una estratègia electoral, definir un pressupost amb els ingents recursos a

disposició i a fer-se el forat a les institucions necessari que SÍ pressionés als partits polítics a complir amb Catalunya i fer efectiu el mandat del referèndum d'autodeterminació del 1r d'Octubre del 2017.

Desconec quant queda d'aquí a les eleccions vinents de l'Assemblea Nacional Catalana, però a qualsevol grup de persones que es presenti pel Secretariat Nacional amb la intenció de fer el següent pas i veure l'ANC amb grup parlamentari al Parlament de Catalunya o l'Ajuntament de Barcelona que sàpiga, que malgrat només ser-ne simpatitzant, tindran el meu suport i ajuda. Segurament això podria fer que per primer cop milités d'una organització política. Com la classe política, malgrat que li reconec més fets al principi (potser perquè no molestava a partits tenir independentistes a patronals i comitès de treball), l'actual govern de l'Assemblea m'ha decebut i crec que seria positiu un relleu amb gent valenta i independent de vincles. Perquè l'actual Secretariat Nacional l'únic que ha fet és devaluar el valor que l'ANC podria tenir i ha de tenir pel país d'acord amb la seva meta i causa fundacional. El seu paper no és caure bé a partits, sinó empenyar-los perquè compleixin amb el país i avui això no ho fan.